

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **A. K.**, narozen x, státní příslušnost Ukrajina
bytem x
zastoupen advokátem JUDr. Petrem Novotným
se sídlem Archangelská 1568/1, 100 00 Praha 10

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 12. 2018, č. j. CPR-17797-7/ČJ-2018-930310-V236,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

1. Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 17. 12. 2018 žalobce napadá shora označené rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 17. 5. 2018, č. j. KRPS-326067-37/ČJ-2017-010023-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území států

Evropské unie, v délce 6 měsíců, a doba k vycestování mu byla určena v délce 14 dnů ode dne právní moci prvostupňového rozhodnutí.

2. Žalobce předně uvedl, že správní orgán I. stupně pochybil, když neprovedl navržený důkaz výsledkem jednatele společnosti S. s. r. o. Podle názoru žalobce porušily správní orgány ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), když nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem, dále porušily ustanovení § 50 odst. 2 správního řádu, když neopatřily dostatečné podklady pro své rozhodnutí, a také porušily ustanovení § 2 odst. 1 správního řádu, když nepostupovaly v předmětné věci v souladu se zákony a ostatními právními předpisy. Žalobce namítal i porušení ustanovení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, jelikož správní orgány neřešily oprávněné zájmy žalobce a nedbaly na to, aby bylo přijaté řešení v souladu s obecným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu.
3. Dále žalobce uvedl, že nikdy v minulosti neměl na území České republiky žádné pobytové problémy a nedopustil se tu ani žádného trestného činu nebo jinak nezákonného jednání. Domnívá se, že v jeho případě nebylo na místě ukládat správní vyhoštění, ale měla mu být pouze stanovena povinnost opustit území České republiky podle § 50a zákona o pobytu cizinců. Žalobce nesouhlasí ani se závěry správních orgánů ohledně možnosti vycestovat do domovské vlasti, neboť na Ukrajině probíhá dlouhodobý válečný konflikt, který ani v současnosti nepolevuje na intenzitě. Podle žalobce nebyly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o uložení správního vyhoštění a stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Taktéž nebyly splněny podmínky pro stanovení doby k vycestování v délce 14 dnů od nabytí právní moci napadeného rozhodnutí.
4. Žalovaná vzhledem k tomu, že žalobní body byly totožné s odvolacími námitkami, odkázala plně na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhla, aby byla žaloba zamítnuta. Žalovaná neshledala ve svém postupu žádné pochybení.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

5. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba byla podána ve lhůtě dle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žaloba je tedy věcně projednatelná.
6. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
7. Při jednání, které soud k projednání žaloby na žádost žalobce nařídil, setrval žalobce prostřednictvím svého zástupce na dosavadním stanovisku o nezákonnosti napadeného rozhodnutí z důvodů uvedených v žalobě. Žalovaná se z jednání předem řádně omluvila, odročení jednání nežádala, soud proto projednal věc v její nepřítomnosti.
8. V rámci jednání konstatoval soud z veřejně přístupného zdroje, ze zpravodajského serveru idnes.cz zprávu ze dne 12. 7. 2015 „*Pravý sektor se v Mukačevu odmítá vzdát, úřady evakuovaly civilisty*“ a zprávu ze dne 14. 7. 2015 „*Ve Lvově vybuchly dvě nálože. Souvisí to s Pravým sektorem, míní úřady*“.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

9. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 18. 10. 2017 byl žalobce kontrolován hlídkou Policie České republiky při výkonu stavebních prací na adrese K. D. – L., ul. V., kde probíhala výstavba rodinných domů, na níž se podílejí osoby s cizí státní příslušností. Při kontrole žalobce předložil cestovní doklad, ve kterém měl vyznačeno schengenské vízum typu „D“ vydané Polskou republikou č. 009747772, platné od 1. 3. 2017 do 31. 12. 2017, účel vydání 05. Žalobce nepředložil žádné povolení k zaměstnání od Úřadu práce České republiky a nedisponoval ani živnostenským oprávněním.
10. Na základě uvedeného bylo s žalobcem ještě dne 18. 10. 2017 zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. V průběhu výslechu žalobce uvedl, že si vízum zařizoval přes prostředníka, v Polsku nikdy nepracoval a po vydání víza hned odjel pracovat do České republiky, kde pracoval na stavbě tři dny, tj. od 15. 10. 2017. Práci mu zadával člověk, který měl stavbu na starosti a jmenoval se Y. T.. Práci žalobce bylo provádět zateplování nově postavených domů. S nikým neuzavíral pracovní smlouvu, jednalo se pouze o ústní dohodu, kterou uzavíral s panem N. T.. Odměna mu byla slíbena ve výši 100 Kč za hodinu odvedené práce. Výplata měla probíhat jednou za měsíc. Pracovní oděv byl jeho, ostatní mu bylo poskytnuto na stavbě. Docházku si vedl sám tak, že si ji zapisoval do sešitu, který pak někdo kontroloval. Dále žalobce uvedl, že si není vědom žádné překážky nebo důvodu, který by mu znemožňoval vycestování z území České republiky. Nucené vycestování pro něho nebude znamenat zásah do rodinného života, má se kam vrátit, na Ukrajině má svůj dům, manželku a dítě, v České republice chtěl pouze vydělat peníze pro rodinu. O azyl nikdy nežádal, protože pro to neměl důvod.
11. Od 19. 10. 2017 byl žalobce ve správním řízení zastoupen advokátem.
12. Správní orgán I. stupně vyžádal u Úřadu práce České republiky informaci o tom, zda měl žalobce vydané rozhodnutí o povolení k zaměstnání na území České republiky, pro jaký druh práce, místo výkonu práce a s jakou platností. A dále v případě, že se jedná o cizince ve smyslu § 98 zákona o zaměstnanosti, žádal sdělení kým, kam a k jakému druhu práce byl vyslán. Dne 27. 10. 2017 obdržel informaci, že žalobce neměl dle dostupných informací z centrální databáze Ministerstva práce a sociálních věcí vydáno povolení k zaměstnání.
13. Dne 27. 10. 2017 vyzval správní orgán I. stupně společnost F. S. s. r. o. (dále jen „společnost F.“), aby předložila listinu upravující pracovní právní vztah mezi ní a žalobcem. V případě, že by taková listina neexistovala, tak sdělení, na základě jaké listiny u ní žalobce pracoval. V případě, že by se jednalo o zaměstnance subdodavatele, žádal sdělení informací o identifikaci subdodavatele a zaslání listin upravujících vztah mezi společností F. a subdodavatelem a sdělení, jak dlouho byl žalobce ke společnosti F. přiřazen. Dále správní orgán I. stupně žádal dostupný časový rozvrh služby.
14. Dne 3. 11. 2017 obdržel správní orgán I. stupně vyjádření od společnosti F., ve kterém uváděla, že měla uzavřenou smlouvu o dílo se společností V. stav s. r. o., IČO x, se sídlem x. (dále jen „společnost V.“). Žalobce byl zaměstnancem nikoli společnosti F., ale společnosti V.. Správnímu orgánu I. stupně byly zaslány i dvě smlouvy o dílo mezi těmito dvěma společnostmi, přičemž u první smlouvy o dílo bylo začerněno datum poskytovaného plnění i datum uzavření smlouvy, u druhé smlouvy ze dne 24. 10. 2017 byl vymezen předmět plnění jako montáž schodiště, konstrukce sádkokartonové, izolace tepelné, izolace proti vodě, montáž stříšek, parapetů, dlažby keramické, plovoucích

podlah, obkladů, nátěrů a malby.

15. Dne 16. 11. 2017 byla společnosti V. doručena výzva k předložení totožně vymezených listin, jako v předchozí výzvě společnosti F.. Dne 11. 12. 2017 byla společnosti V. doručena urgence k předložení těchto listin.
16. Dne 10. 1. 2018 vyžádal správní orgán I. stupně u Ministerstva vnitra závazné stanovisko k otázce existence důvodů znemožňujících vycestování žalobce. V závazném stanovisku ze dne 10. 1. 2018, č. j. KRPS-326067/ČJ-2017-010023-SV, ministerstvo konstatovalo, že je vycestování žalobce možné. Obec V. V. v Zakarpatské oblasti, odkud žalobce pochází a kde žije jeho rodina, není v současné době nijak zasažena střety ukrajinských vládních vojsk a povstalců ze stran separatistů. V této části Ukrajiny ani předešlé události nedosáhly takových rozměrů, aby mohla být ohrožena bezpečnost žalobce v případě jeho návratu.
17. Dne 16. 1. 2018 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno vyjádření společnosti V., která uvedla, že žalobce není jejím zaměstnancem, ale jedná se o zaměstnance společnosti S. s. r. o. (dále jen „společnost S.“). Přílohami vyjádření byly i dvě smlouvy o dílo mezi společností V. a společností S.. První ze dne 2. 10. 2017 a druhá ze dne 24. 10. 2017, ve které byl zcela totožně vymezen předmět plnění jako ve smlouvě o dílo mezi společností F. a společností V. ze dne 24. 10. 2017.
18. Dne 27. 1. 2018 byla společnosti S. doručena výzva k předložení totožných dokumentů, které byly požadovány po společnosti F. a po společnosti V. Urgenci k předložení těchto dokumentů ze dne 16. 2. 2018 se podle obsahu správního spisu nepodařilo doručit.
19. Dne 7. 5. 2018 doručil zmocněnec žalobce správnímu orgánu I. stupně návrh na doplnění dokazování a to o výsledk jednatele společnosti S..
20. Dne 17. 5. 2018 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým správní orgán I. stupně rozhodl o správním vyhoštění žalobce, a zároveň mu uložil zákaz vstupu na území členských států Evropské unie po dobu 6 měsíců. Správní orgán I. stupně považoval výsledk jednatele společnosti S. za zcela nadbytečný a odporující zásadám rychlosti a hospodárnosti. Navržený svědek neměl povolený pobyt na území České republiky a cestou z Litevské republiky by mu vznikly poměrně vysoké náklady. Nadto se správní orgán I. stupně pokusil kontaktovat přímo společnost S., které je jednatelem, avšak ta nijak nereagovala. I přes neprovedení důkazu měl správní orgán I. stupně ze správního spisu za zjevné, že by výsledk navrženého svědka nemohl přinést nové skutečnosti, neboť již z prvního výsledku žalobce bylo zřejmé, že žádnou smlouvu nepodepsal. Bylo tak možné konstatovat, že se žalobce k výkonu zaměstnání bez povolení doznal.
21. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém uvedl, že nesouhlasí se závěry správního orgánu I. stupně a že disponoval platným polským vízem a na území České republiky byl vyslán svým polským zaměstnavatelem. Dále namítal, že správní orgán I. stupně pochybil, když neprovedl navržený důkaz výsledk svědka, protože tak nebyl řádně zjištěn skutkový stav. Dále se žalobce ohradil proti zjištěním uvedeným v závazném stanovisku Ministerstva vnitra ze dne 10. 1. 2018, na základě kterého bylo konstatováno, že je žalobcovo vycestování možné. Žalobce dále namítal porušení ustanovení § 2 a § 3 správního řádu pouze v obecné rovině.
22. Žalovaná požádala Ministerstvo vnitra o přezkoumání závazného stanoviska ze dne 10. 1. 2018 a ministr vnitra jej závazným stanoviskem ze dne 24. 8. 2018, č. j. MV-85361-2/OAM-2018, potvrdil.

23. Zástupce žalobce podal dne 9. 11. 2018 vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí žalované a znovu zopakoval, že nesouhlasí se stanoviskem ministra vnitra, že je vycestování žalobce možné. Zmínil, že ke konfliktům dochází nejenom na východě Ukrajiny, ale nelze zlehčovat ani situaci v západní části země, neboť v uplynulých dvou letech došlo k násilnostem. Média informovala nejenom o násilnostech v Mukařově, ale i ve Lvově.
24. Dne 4. 12. 2018 vydala žalovaná napadené rozhodnutí, kterým odvolání žalobce zamítla a potvrdila prvostupňové rozhodnutí. Podle žalované vykonával žalobce zaměstnání bez příslušného povolení. Bylo ověřeno, že žalobce nedisponoval žádným povolením k zaměstnání v České republice, tedy se na něho nevztahovala ani výjimka podle ustanovení § 98 zákona o zaměstnanosti. K námitkám týkajícím se závazného stanoviska o možnosti vycestování žalobce žalovaná uvedla, že je napadeným závazným stanoviskem vázána a není oprávněna je jakkoli interpretovat. V případě, že je závazné stanovisko jednoznačné, nedisponuje žalovaná prostorem pro správní uvážení. K námitce týkající se porušení ustanovení § 2 a § 3 správního řádu uvedla, že námitka byla vymezena nedostatečně a nebylo zřejmé, čeho se měl správní orgán I. stupně dopustit. K námitce neprovedení výslechu svědka pak žalovaná uvedla, že se správní orgán I. stupně opakovaně pokusil kontaktovat uvedenou společnost k předložení listin upravujících vztah mezi touto společností a žalobcem, avšak tyto pokusy nebyly úspěšné. Dále žalovaná odkázala na závěry správního orgánu I. stupně uvedené na str. 7 prvostupňového rozhodnutí, které zdejší soud již výše citoval a ve kterých jsou shrnuty důvody pro neprovedení žalobcem navrženého důkazu.

Posouzení žalobních bodů

25. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců vydá policie rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání.
26. Podle § 50a odst. 1 zákona o pobytu cizinců pobývá-li cizinec, který je držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie, na území neoprávněně, policie mu vydá rozhodnutí o povinnosti opustit území. Podle odst. 3 písm. c) téhož ustanovení policie vydá rozhodnutí o povinnosti opustit území cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území.
27. Žalobce namítal, že nebylo na místě ukládat správní vyhoštění, ale pouze měly správní orgány stanovit povinnost opustit území České republiky, a to podle ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců, a to s ohledem na žalobce a konkrétní okolnosti jeho případu.
28. V této souvislosti odkazuje soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017 – 27, ve kterém uvedl, že „(...) v některých případech správní orgán na počátku nebo v průběhu řízení o správním vyhoštění skutečně dospěje k závěru, že vyhoštění osoby není možné (typicky s ohledem na nepřiměřený zásah takového rozhodnutí do jejího rodinného života). Namísto toho potom vydá rozhodnutí o povinnosti cizince opustit území dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, který stanoví: „rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá dále cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území.“ Při aplikaci tohoto

ustanovení správní orgán vždy odůvodní, že v daném případě nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Jinými slovy, že nebyly naplněny podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. (...) Za situace, kdy podmínky pro vyhoštění naplněny jsou, správní orgán nemá jinou možnost, než rozhodnutí o správním vyhoštění vydat.“ V tomtéž rozsudku odkazuje Nejvyšší správní soud na svou ustálenou judikaturu, ve které opakovaně konstatuje, že konstrukce § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nedává správnímu orgánu na výběr, jaký právní následek při naplnění dispozice právní normy zvolí. Tedy v situaci, kdy je dispozice § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců naplněna, nemůže správní orgán postupovat jinak, než vydat rozhodnutí o správním vyhoštění (srov. např. Nejvyššího správního soudu rozsudek ze dne 12. 10. 2016 č. j. 3 Azs 139/2016 – 46, ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017 – 19 nebo ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017 – 21).

29. Vzhledem k tomu, že v projednávané věci dospěly správní orgány k závěru o naplnění podmínek pro vydání správního vyhoštění, a zároveň nebyla dána překážka pro vycestování žalobce, nemohly aplikovat ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců, ale musely rozhodnout o správním vyhoštění žalobce podle ustanovení § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobní bod není důvodný.
30. Dále žalobce namítal, že žalovaná nedostatečně zjistila skutkový stav, když neprovedla navržený výslech svědka. Žalobní bod není důvodný, neboť žalovaná dostatečně ověřila skutkový stav a tedy skutečnost, že žalobce byl zaměstnán na území České republiky, aniž by disponoval příslušným povolením k zaměstnání. Žalovaná poukázala zejména na informace zjištěné z výpovědi žalobce, ve které uvedl, že neměl podepsanou žádnou pracovní smlouvu. Do České republiky přicestoval za účelem výdělků, avšak nedisponoval žádným oprávněním k výkonu zaměstnání. Na území Polska nepracoval. Dále žalobce v protokolu přímo potvrdil, že si byl vědom důsledků svého protiprávního jednání. Výslech jednatele společnosti S. tak nemohl zvrátit zjištěné skutečnosti a zpochybnit splnění podmínek pro rozhodnutí o správním vyhoštění.
31. Dále soud uvádí, že podle ustanovení § 52 věty druhé správního řádu platí, že „*Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění věci.*“ Z citovaného ustanovení vyplývá, že správní orgán není povinen provést každý žalobcem navržený důkaz, ale pouze takový, který je potřebný ke zjištění stavu věci. Vzhledem k tomu, že správní orgán I. stupně i žalovaná zajistily dostatečné množství podkladů pro vydání rozhodnutí, ze kterých byl skutkový stav zřejmý tak, že o něm nebyly důvodné pochybnosti, nebyly návrhem žalobce vázány a nemusely navržený důkaz provést. Neprovedení navrženého důkazu pak také náležitě odůvodnily (viz výše již reprodukované závěry správního orgánu I. stupně) zejména poukazem na skutečnost, že navržený důkaz by nemohl přinést nové skutečnosti a jeho provedení by tak bylo navíc v rozporu se zásadou rychlosti a hospodárnosti. Správní orgán I. stupně odkazoval na skutečnosti zjištěné při výslechu žalobce tj. na informace, které sám žalobce autenticky správnímu orgánu I. stupně sdělil a které lze považovat za konzistentní a nijak vnitřně rozporné. Dále správní orgán I. stupně vyzval dotčené společnosti, aby předložily smlouvy, na jejichž základě vykonával žalobce činnost, případně smlouvy, ze kterých by bylo zřejmé, v jakém režimu byla činnost žalobcem na území České republiky poskytována. Nutno podotknout, že žádná z vyzvaných společností nepředložila žádnou pracovní smlouvu s žalobcem, pouze se mezi nimi řetězil vzájemný subdodavatelský vztah a odkazy na to, čím zaměstnanec žalobce je. Žalobce nedisponoval žádným oprávněním,

kteřé by mu umožňovalo legálně vykonávat zaměstnání na území České republiky, a proto by výsledek jednatele společnosti S., která byla označena jako třetí zaměstnavatel žalobce v pořadí, nemohla přinést nová zjištění. Tato společnost byla řádně vyzvána k předložení potřebných dokladů, žádné však nepředložila. Nadto soud podotýká, že se žalobce dovolával toho, že byl zaměstnancem polské společnosti. Avšak ani společnost S. není polskou společností, neboť byla zřízena podle českého práva a sídlí v České republice. Požadovaným výsledkem jednatele společnosti S. by tak nemohl být prokázán zaměstnanecký vztah s neznámou polskou společností. Soud považuje žalobcem uvedené skutečnosti ohledně zaměstnání za nevěrohodné a nemající jakoukoli oporu v podkladech pro vydání rozhodnutí, které jsou součástí správního spisu. Navíc sám žalobce nepředložil jediný dokument, který by svědčil o tom, že byl zaměstnancem polské společnosti, případně které polské společnosti, a že byl do České republiky vyslán ve smyslu ustanovení § 98 zákona o zaměstnanosti. Soud má za prokázané, že žalobce provozoval závislou činnost, k jejímuž výkonu nedisponoval potřebným povolením. Tímto žalobcovým jednáním byly naplněny podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců.

32. Žalobce dále brojil proti závěru správních orgánů o možnosti vycestovat do země původu, tj. na Ukrajinu. Žalobce uvedl, že na Ukrajině pokračuje vnitrostátní válečný konflikt, který nepolevuje na intenzitě a že jsou hlášeny přestřelky, včetně mrtvých i mezi příslušníky vojenských jednotek, ale také mezi civilním obyvatelstvem. Dále žalobce uvedl, že z informací OAMP vyplývá, že je situace na východě Ukrajiny neustále napjatá a že se po dvou letech konfliktu v samozvaných republikách (Doněcké a Luhanské) vytvořilo v rámci celé Ukrajiny prostředí nestability.
33. Judikatura správních soudů je v souvislosti s rozhodnutími týkajícími se správního vyhoštění či mezinárodní ochrany k aktuální situaci na Ukrajině konzistentní. Nejvyšší správní soud opakovaně shledává, že navrácení jednotlivců na Ukrajinu je z hlediska principu non-refoulement možné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017 – 27, usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 – 17, či ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014 – 26). Ve výše odkazovaných případech Nejvyšší správní soud opakovaně poukazoval na to, že se zhoršená situace týká pouze části východní Ukrajiny, přičemž vnitřní přesídlení do jiné oblasti státu představuje relevantní možnost občanů Ukrajiny nalézt bezpečí přímo ve své zemi původu. V nyní projednávané věci je bezpečnostní situace na Ukrajině v podstatě obdobná. Zhoršená situace je stále ve východní části Ukrajiny, zatímco žalobce bydlí v Zakarpatské oblasti, což je nejzápadnější část Ukrajiny.
34. Žalobce nejprve do protokolu o výsledku účastníka řízení dne 18. 10. 2017 uvedl, že do České republiky přijel za účelem předem domluvené práce, kterou našel přes kamarády na Ukrajině. Dále uvedl, že neměl uzavřenou žádnou pracovní smlouvu. K okolnostem vycestování uvedl, že mu není známa překážka nebo důvod, který by mu znemožňoval vycestování z území České republiky, má se kam vrátit a o azyl nikde nežádal, protože k tomu neměl důvod. Žalobce zároveň nežádal doplnit výpověď ani neuvedl další skutečnosti, které by se týkaly bezpečnostní situace na Ukrajině apod. Válečný konflikt anebo obavu o svůj život či bezpečnost v protokolu vůbec nezmínil. Poprvé až v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí uvedl, že nesouhlasí se závazným stanoviskem Ministerstva vnitra, ve kterém bylo uvedeno, že je vycestování žalobce do země původu

možné. Žalobce uvedl obecné informace o probíhajícím konfliktu a přesvědčení o tom, že konflikt nepolevuje na intenzitě, neboť jsou v posledních dnech též hlášeny přestřelky, a to včetně mrtvých i mezi příslušníky vojenských jednotek, ale také mezi civilním obyvatelstvem. Ve vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí žalované pak žalobce blíže specifikoval, že se uvedenými oběti stali i civilisté na západě Ukrajiny a odkázal na informace z médií o bojích mezi vládou a Právým sektorem v Mukačevu a o násilnostech ve Lvově, kde měly v důsledku činnosti pravého sektoru vybuchnout dvě nálože. Žalovaná se uvedeným vyjádřením vypořádala na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí a převážně odkázala na informace poskytnuté při výsledku žalobce a dále na závaznost stanoviska, ve kterém nebyly shledány překážky pro vycestování.

35. Soud přihlédl k tomu, že žalobce neuvedl do protokolu o výsledku účastníka řízení ze dne 18. 10. 2017 žádné překážky, které by mu bránily ve vycestování, ani nezmínil žádné skutečnosti k probíhajícímu válečnému konfliktu na východě Ukrajiny, na základě kterých by bylo možné konstatovat, že je vystaven nebezpečí vážné újmy. Naopak žalobce zcela jasně vyjádřil, že účelem cesty do České republiky bylo vykonávat pracovní činnost a vydělat tak nějaké peníze pro rodinu. Informace, které později k válečnému konfliktu na Ukrajině uváděl, byly obecného charakteru. Žalobce je nikterak nespecifikoval a neindividualizoval. Zároveň neuvedl ani konkrétní odkazy nebo podklady k informacím, ve kterých zmiňoval, že byly zaznamenány oběti i ze západní části Ukrajiny. Žalobce uvedl jako konkrétní příklad nepokojů boje mezi vládou a Právým sektorem v Mukačevu, ovšem z veřejně přístupných zdrojů tj. například ze zpravodajského serveru idnes.cz, v článku nazvaném „*Pravý sektor se v Mukačevu odmítá vzdát, úřady evakuovaly civilisty*“ uveřejněném dne 12. 7. 2015 (https://www.idnes.cz/zpravy/zahranicni/strety-ozbrojencu-v-mukacevu.A150712_093344_zahranicni_ert) soud ověřil, že šlo o střet, který proběhl již v roce 2015, nejedná se tedy o aktuálně vzniklý spor, jak se snaží žalobce tvrdit. Totéž pak platí o poukazu žalobce na násilnosti ve Lvově, neboť zpráva z téhož serveru „*Ve Lvově vybuchly dvě nálože. Souvisí to s Právým sektorem, míní úřady*“ (<https://www.idnes.cz/zpravy/zahranicni/ve-lvove-vybuchly-dve-naloze-u-policejnich-stanic>) také popisuje událost již z doby minulé, konkrétně ze 14. 7. 2015. Nadto žalobce neuvedl žádnou individualizovanou informaci, která by byla způsobilá zpochybnit závěry uvedené v komplexně zpracovaných závazných stanoviscích Ministerstva vnitra či ministra vnitra. Zdejší soud neshledal žádný nesoulad v informacích uvedených v závazných stanoviscích a v podkladech, na základě kterých byla závazná stanoviska vydána. Žalobní bod tak není důvodný.
36. Žalobce dále velmi obecně namítal, že správní orgány nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti, který je nezbytný „*vzhledem ke konkrétním okolnostem případu*“, a dále, že si neopatřily dostatečné podklady pro své rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 2 správního řádu, když s ohledem na shora uvedené není závěr napadeného rozhodnutí pravdivý.
37. Žalobce v tomto žalobním bodu velmi obecně naznačil možný nedostatek napadeného rozhodnutí, ovšem konkrétně nerozporoval žádný z podkladů pro vydání rozhodnutí (kromě již výše zmíněného a vypořádaného stanoviska o možnosti vycestovat do země původu) a zároveň nepředložil ani podklady jiné, které by svědčily o opaku, než co správní orgány konstatovaly. V této souvislosti proto postačuje, když i zdejší soud se vypořádá s uvedeným žalobním bodem obecně a stručně. Žalovaná v napadeném rozhodnutí dostatečně vysvětlila, na základě jakých skutkových okolností bylo vydání správního

vyhoštění oprávněné. Dále tato svá skutková tvrzení podložila konkrétními důkazy, zejména protokoly o výsledku účastníka řízení. Žalovaná se též řádně vypořádala i s odvolacími námitkami žalobce. Jelikož žalobce neprokázal, že by žalovaná odůvodnila své rozhodnutí na základě mylných nebo nepravdivých informací a ani žalobce nepředložil žádné důkazy, které by měly vliv na jeho původní výpověď, konstatuje soud, že je i tento žalobní bod nedůvodný.

38. Na závěr žalobce opět velmi obecně uvedl, že se domnívá, že nebyly splněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí, jímž bylo žalobci uloženo podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 6 měsíců. A dále že nebyly splněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí, kterým byla žalobci současně podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z České republiky do 14 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.
39. Soud musí znovu konstatovat, že je žalobní bod velmi obecný a neobsahuje jediný argument, kterým by bylo tvrzení žalobce podpořeno. Soudu tak není poskytnuta ani základní rovina úvahy, kterou by mohl prozkoumat a na základě které by se mohl vypořádat s uvedeným konstatováním. Proto soud znovu opět velmi obecně konstatuje, že byly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění včetně uložení zákazu vstupu na území členských států Evropské unie po dobu 6 měsíců, a to z důvodu, že správní orgány řádně zjistily, že žalobce pracoval na území České republiky, aniž by k tomu disponoval řádným povolením. Tímto jednáním proto naplnil podmínky pro uložení správního vyhoštění podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Jelikož byly splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění, byl správní orgán zároveň povinen stanovit dobu pro vycestování podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Neboť i z vymezení pojmu *správní vyhoštění*, jak je definováno v § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, vyplývá, že se jedná o ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby k vycestování z území a doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

40. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
41. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 14. února 2019

JUDr. Věra Šimůnková v. r.
soudkyně